

Martina Escoda (Barcelona, 1980). Busco la boca de les paraules, el llenguatge erm sota el silenci i cada poema esdevé un ésser viu. Autora de llibres de poemes, poesia escènica i espectacles. També exploro els mots surant damunt els estels amb contes i poemes per a la imaginació dels infants.

MUDA COM LA SAL

Paraula muda com la sal
feta d'aigua i de silenci,
inquieta i decidida.
Camina per les ombres càlides
i s'aixopluga de mirades
que la tempten a formar-se
damunt el paper.
Incrèdula,
tremolosa
i vibrant.

BLANCA

ELLA: Un home ve, s'acosta. Hola. L'interrogo sobre la vida estranya i no em diu res, és mut. No té llenguatge, fa riure de pensar-hi. No té ni boca. I jo què dic? Doncs que un dia vaig néixer en un vaixell potser. El mar ofegava el ventre de ma mare. Tanta aigua fosca i jo tan blanca. Em van deixar sobre coberta, damunt les xarxes. L'ull d'un peix mort al meu costat com un regal. Forta tempesta em saludava, el cel elèctric, el crit de déu. Jo cega i bruta de tanta sang i fred mentre plorava. El mariner parlava estrany i m'agafà. La mare em deia blanca, petita, no tinguis por de les paraules. Però qui sap si és ver això que dic? Tan sols llenguatge i tu no en tens. No em creguis, no. Potser vaig néixer sota un pollancre, vora el riu, amb cos de plata. La lluna emmirallada en mi, com argent viu. Sense mare, sense paraules, moria en néixer i morta visc encara ara. Has vist el Rin? Em sobrepassa. L'aigua se'm llença a sobre, em crida i se m'empassa fins escurar-me els ossos. Sóc tan blanca. Però el Rin és viu i gris i es menja tot el que troba. A mi m'ha xuclat moltes vegades. Potser tens sort i sense llengua li faràs por. No hi vagis, no. Queda't amb mi fins que m'acabi. Ja queda poc. No tinguis por de les paraules, vine, estigues quiet, amb els meus morts. Et premsaré contra la màquina, t'escriuré damunt la pell i t'ompliré de paraules, de les paraules que no tens.

De Blanca

Martina Escoda

POEMA ESPIA

En el racó blanc de les paraules
s'oloren lletres de desig.

D'En vermell

CONTE D'HIVERN

1

I van arribar les paraules com un remolí
per posar murs infranquejables.
Podien anar tan lluny?
Van inventar amors desatesos
i silencis disfressats de cicatrius.
Les ombres canviaven el món,
les ombres ens espantaven,
l'aigua ja no sabia escoltar.
A contralluna es va transformar el plor.
Gota a gota ens vam deixar portar
pel neguit de la pedra, els secrets dels arbres
profundament adormits com els morts.
Vam respirar pors, vam sentir com cantaven aquells mots.
Sense tristesa vam acaronar la memòria,
un conte enterrat a la neu després de tantes trifulgues.
Encara ara se sostenen les lletres damunt les parets gelades.

2

I vam estimar les paraules fortes com roures,
no vam parar d'abraçar-les sense traves
mentre la claror del sol desfeia la neu i el gel.
Tremolaven els dics que ballaven al so de l'aigua oculta.
La música jugava amb els límits del món.
Ja no hi havia finals ni boques com nosaltres en cap llibre.

Trenada dins el llavi
de l'aigua muda
m'arrenquen el vermell
de cada síl·laba
i creix el foc damunt la pluja
de tots els dits callats.
Busco la boca de les paraules.